

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal v neveřejném zasedání konaném dne 10. listopadu 2022 stížnost odsouzeného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], proti usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 5. 1. 2022, č. j. 5 T 30/2015-493, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst.1 písm. c) tr. ř. se stížnost **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 5. 1. 2022, č. j. 5 T 30/2015-493 (již druhým v pořadí – prvním bylo usnesení ze dne 6. 1. 2021, č. j. 5 T 30/2015-420) bylo podle § 283 písm. d) tr. ř. rozhodnuto o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 5 T 30/2015, neboť nebyly shledány důvody obnovy podle § 278 odst. 1 tr. ř.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí soud prvního stupně uzavřel, že odsouzený podal návrh na povolení obnovy řízení poukazem na nové důkazy, a to znalecký posudek PhDr. Marie Hes Svobodové, Ph.D., znalkyně z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická audioexpertiza - fonoskopie č. 21-111/2020 ze dne 4. 7. 2020. Dalším novým důkazem byly dva znalecké posudky Univerzity Karlovy, Filozofické fakulty zpracované Fonetickým ústavem FF UK, konkrétně doc. Mgr. Radkem Skarnitzlem, Ph.D. ze dne 10. 12. 2018 a posudek ze dne 18. 6. 2020 k téže problematice. Z prvního znaleckého posudku znalkyně dospěla k závěru, že nelze vyloučit, že mluvčí (muž v pozadí) je odlišný od mluvčího [REDAKCE], avšak s tím, že tento celkový závěr s ohledem na vlastnosti zkoumaného materiálu (záznamů) nelze stanovit se standardní mírou přesnosti a je spíše orientačního charakteru. Po technické a jazykové stránce znalkyně kvalitu sporného záznamu a srovnávací nahrávky hodnotila jako snížené až nízké s tím, že umožňují provedení základní fonetické a částečně i akustické analýzy, přičemž možnosti fonetické analýzy byly v důsledku rozsahu sporného záznamu omezeny.
3. Z pokynu odvolacího soudu k otázce vzniku „DPD záznamu“ (dále jen „srovnávací nahrávka“) odsouzený doplnil, že si v roce 2020 najal detektivní agenturu s žádostí o zajištění nahrávky hlasu manželky poškozeného, neboť měl podezření, že ona je ve skutečnosti neustanovenou ženou na pozadí hovoru na linku 158. Agentura tedy učinila telefonát s dotyčnou a následně odsouzenému poskytla nahrávku hlasu [REDAKCE]. Přestože z nahrávky nijak nevyplývá, že by byl dán souhlas [REDAKCE] s pořízením nahrávky, má odsouzený za to, že znalecký posudek vypracovaný na jejím základě je použitelný v trestním řízení, neboť odsouzený je ze své pozice v důkazní nouzi při prokazování své nevinu, srovnávací nahrávku použil a poskytl výlučně pro účely trestního řízení, nedopustil se žádné nezákonné činnosti při jejím pořízení, a v neposlední řadě je odsouzený přesvědčen, že jeho právo na spravedlivý proces má v důsledku předchozího nezákonného jednání [REDAKCE] (jejíž přítomnost ve vozidle vyplývá ze znaleckého posudku a svědkyně [REDAKCE] ji zamlčela) přednost před ochranou osobnostních práv [REDAKCE], které by snad mohly být pořízením nahrávky jejího hlasu narušeny. Pokud jde o návrh na provedení důkazu srovnávací nahrávkou, znaleckého posudku zpracovaného PhDr. Marií Hes Svobodovou, Ph.D., pod č. 1-I/2021, a výslechem svědkyně [REDAKCE], tyto návrhy byly soudem zamítnuty.

K návrhu na doplnění dokazování srovnávací nahrávkou a s ní souvisejícím posudkem č. 1-I/2021, soud uvádí, že vzhledem k původu srovnávací nahrávky lze konstatovat, že tato byla jednoznačně pořízena lstí, bez jakéhokoliv souhlasu dotyčné, a jako takové není její použití jako důkazu v trestním řízení přípustné, neboť byla opatřena nezákonným způsobem. Odsouzený v tomto směru sice odkázal na judikaturu vyšších soudů, zejména na nálezy Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“) pod sp. zn. II. ÚS 1774/14, soud však k tomu poznamenává, že v řízení, které bylo předmětem přezkumu ÚS, byla řešena otázka zcela odlišná od tohoto případu, a to konkrétně použití soukromé audionahrávky v případě pracovněprávního sporu o platnost výpovědi. Návrh odsouzeného na provedení důkazu znaleckým posudkem pod č. 1-I/2021, jehož závěry jsou založeny na srovnávací nahrávce, která není jako důkaz v řízení přípustná. Návrh na provedení důkazu výslechem [REDAKCE] pak soud zamítl jako zcela nadbytečný, neboť [REDAKCE] nebyla očitou svědkyní incidentu a její výslech by proto nemohl přinést žádné nové poznatky k incidentu samotnému.

4. Pokud by vše mělo být zinscenováno, jak uvádí odsouzený, je s podivem, proč by svědkyně [REDAKCE] v takovém případě už při telefonátu na linku 158 neuvedla konkrétní jména obou aktérů, a proč by následně nevyčkala s poškozeným do příjezdu policie, aby mohla být hned na místě policií vytěžena ohledně incidentu, jehož se právě stala svědkem. Rovněž je s podivem, proč by následně při rekognici v přípravném řízení svědkyně [REDAKCE] ihned spolehlivě neoznačila osobu odsouzeného, a v neposlední řadě, pokud by snad ve vozidle svědkyně [REDAKCE] skutečně měla být přítomna [REDAKCE] (kolem které se točí veškeré argumenty odsouzeného ve prospěch obnovy řízení), proč by tato byla svědkyní [REDAKCE] zatajována, a naopak by neposkytla dobrovolně svědeckou výpověď „ve prospěch“ svého manžela jako poškozeného. Naopak, reakce svědků na nastalou situaci byla vždy zcela přirozená, a to právě i v tom, že si ne všechny detaily přesně zapamatovali, a jejich výpovědi se v průběhu řízení nijak významně neměnily (na rozdíl od výpovědi odsouzeného), pouze s ohledem na odstup času od incidentu samotného. V souhrnu s ostatními důkazy pak byl vytvořen řetězec důkazů jednoznačně prokazujících vinu odsouzeného. Odsouzený naproti tomu opakovaně posuzuje jednotlivé důkazy zcela izolovaně, a jeho „verze“ událostí, kterou v návrhu na povolení obnovy nastínil, z předložených důkazů nejen, že nijak nevyplývá, ale nejví se v nejmenším ani jako jakkoliv pravděpodobná. V této fázi řízení se obžalovaný upnul ke spekulaci, že ve vozidle jela s [REDAKCE] manželka poškozeného, čímž vytváří další verzi své obhajoby, která však byla od počátku založena na tom, že on na místě činu rozhodně nebyl. Jeho obhajoba byla kompletně vyvrácena a shledána lživou a účelovou, stejně tak soud hodnotí i stávající odsouzeným předložené důkazy, které vychází z protiprávně opatřené nahrávky hlasu manželky poškozeného. Odsouzený sice opakovaně soudu předkládá znalecké posudky, dle jeho názoru prokazující nevěrohodnost svědků, jejich závěry ale záměrně mylně interpretuje. Sami znalci přitom poukazují na oslabenou důkazní hodnotu posudků s ohledem na kvantitativně i kvalitativně omezený zkoumaný materiál, a v souladu s tím také pouze dospívají k závěrům, že verzi odsouzeného „nemohou zcela vyloučit“, nikoliv, že z provedeného zkoumání snad jednoznačně vyplývá. Proto návrh na povolení obnovy řízení zamítl.
5. Proti tomuto usnesení podal odsouzený včas stížnost, kterou odůvodnil opakovaně shodně s podaným návrhem a poukazem na to, že se soud prvního stupně dostatečně s věcí nevypořádal, nehodnotil věc dostatečně v celkovém kontextu a že rovněž dospěl ve svém rozhodnutí hned k několika dílčím chybným závěrům, které měly zásadní vliv na výsledek rozhodování. Navíc se odmítl zabývat novým důkazem, a to znaleckým posudkem, který dosud neznámý hlas ženy na pozadí hovoru klíčové svědkyně [REDAKCE] na policii přiřadil manželce poškozeného [REDAKCE], který nesprávnost rozhodnutí soudu prvního stupně jednoznačně potvrzuje a dále podtrhuje jednoznačnou odůvodněnost návrhu na obnovu.
6. Z jimi předložených fonoskopických posudků vyplývá, že v době, kdy svědkyně [REDAKCE] oznamovala napadení poškozeného, seděl kromě muže, jehož přítomnost ve svém výslechu před soudem prvního stupně vůbec nezminila a připustila ji až poté, co na ni byla výslovně dotázána

obhájcem obžalovaného (přičemž označila svědka [REDACTED]), rovněž jakási žena. Tato žena se přitom do automobilu s ohledem na složení posádky tvrzené svědkyní [REDACTED] nemohla vejít. Dle výpovědi svědkyně [REDACTED] před soudem prvního stupně s ní totiž ve vozidle jela vnoučata na zmrzlinu, přičemž na dotaz samosoudkyně svědkyně uvedla, že jela dcera ve věku 11 let, dvě vnoučata ve věku čtyř let a jedno dvouleté vnouče (soudem bylo nesprávně zaprotokolováno, že šlo o vnoučata ve věku čtyři roky, a ještě dva roky. V původním zvukovém záznamu výpovědi svědkyně je však uvedeno, že šlo o dvě po čtyřech letech a jedno dvouleté.) Následně v telefonickém hovoru se samosoudkyně svědkyně [REDACTED] uvedla, že byl ve vozidle i svědek [REDACTED], avšak původně nevěděla, o kterého syna vlastně šlo. Již ten by se tam však nemohl vejít, protože děti musely sedět v sedačkách. Nyní je zřejmé, že tam byla přítomna ještě další dospělá žena, která by tam však tím spíše z kapacitních důvodů vůbec neměla být.

7. Oba svědci - svědkyně [REDACTED] a svědek [REDACTED] - na základě jejichž výpovědi byl odsouzený pravomocně odsouzen, nevypovídali pravdu. Neuvedli skutečné složení posádky vozidla. Složení uváděné svědkyní [REDACTED] není s ohledem na kapacitu vozidla a s ohledem na další osoby (tedy muže a ženu), které ve vozidle dle znaleckých posudků byli, možné. Ze znaleckých posudků dále vyplývá, že hlasy či jiné projevy dětí, které měly dle tvrzení svědkyně [REDACTED] při incidentu plakat, na záznamu jejího hovoru na policii nejsou vůbec patrné. Uvedené dle přesvědčení odsouzeného svědčí o tom, že v automobilu se svědkyní děti vůbec nebyly. Svědci dále především vůbec nezmínili ženu, která ve vozidle seděla, neuvedli, proč ve vozidle seděla. To vyvolává řadu otázek. Kromě potvrzení nevěrohodnosti svědků je existence další osoby ve vozidle klíčová pro další objasnění věci. Jedná se totiž evidentně o dalšího svědka ve věci, který se však nepřihlásil policejnímu orgánu a jehož existence byla dalšími svědky záměrně zamlčena. Navrhovatel proto deklaroval své přesvědčení o tom, že je třeba řízení obnovit, nechat svědkyni [REDACTED] a svědka [REDACTED] znovu vyslechnout a zjistit, kdo je ona žena, která byla v automobilu přítomná, a proč její existenci dosud zamlčovali. Následně by tato žena měla být v trestním řízení rovněž vyslechnuta. I od ní by mj. mělo být zjištěno, proč se nepřihlásila jako svědek na policii. V této souvislosti je podstatnou okolností, že znaleckého posudku č. 24 Fonetického ústavu FF UK ze dne 18. června 2020 zpracovaného doc. Mgr. Radkem Skarnitzlem, Ph. D. vyplývá, že bude rovněž možné na základě srovnání hlasů exaktně ověřit, zda případně takto označená osoba je skutečně onou „ženou v pozadí“ (závěr č. 4.) Odsouzený je toho názoru, že spolu se svědkyní [REDACTED] byl v automobilu během hovoru na policii přítomen nikoliv svědek [REDACTED], ale poškozený. Přítomnost poškozeného dle přesvědčení odsouzeného potvrzuje porovnání hlasu „muže v pozadí“ s hlasem poškozeného, které vykazuje pozoruhodně shodné prvky (viz ukázkou spektra, která byla přílohou návrhu na obnovu.)
8. Z přepisu hovoru svědkyně [REDACTED] na policii provedeného ve znaleckém posudku soudní znalkyně PhDr. Marie Hes Svobodové, Ph. D., ze dne 24. května až 4. července 2020, vyplývá, muž v pozadí vyzývá k zavření okna. 1 minutu 17 sekund po hovoru svědkyně [REDACTED] na policii se přitom uskutečnil hovor poškozeného, kde oznamoval své napadení. Doc. Mgr. Radek Skarnitzl, Ph. D. ve znaleckém posudku č. 15 Fonetického ústavu FF UK ze dne 10. prosince 2018 nevyhloučil, že hovor pocházel ze stejného vozidla (s tím, že v případě nahrávky poškozeného by vozidlo muselo stát.) Tyto skutečnosti opět vedou odsouzeného k závěru o přítomnosti poškozeného ve vozidle. To je přitom v přímém rozporu nejen s výpověďmi svědků [REDACTED] a [REDACTED], ale rovněž s výpovědí poškozeného (svědkyně [REDACTED] mj. tvrdila, že policii volala za jízdy, tzn., že od místa údajného útoku popojela, kdežto poškozený tvrdil, že po útoku cca 3 minuty seděl a nemohl si vzpomenout na číslo na policii a pak teprve volal. Ani jeden se nezmínil o tom, že by si poškozený do vozidla přisedl), a znovu naznačuje, že celá věc mohla být od samého počátku cílena proti odsouzenému jako pokračování sousedských sporů (navrhovatel přitom nutně nepochybně, že došlo k napadení poškozeného, pouze to, že on nebyl pachatelem).
9. S ohledem na uvedené tedy navrhovatel ve svém písemném podání ze dne 28. 8. 2020 uváděl, že nové důkazy, a to zpracované znalecké posudku, soudu dříve neznámé ve smyslu § 278 odst. 1

trestního řádu, jsou takovými důkazy, které zpochybňují usvědčující svědky ze lži, tj. svědecké výpovědi poškozeného i svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] ve světle nových a zcela exaktních důkazů již nelze hodnotit jako pravdivé, a osvědčují existenci dosud neznámé další osoby- ženy, která by měla být pro objasnění věci rovněž vyslechnuta- a rovněž přítomnost poškozeného ve vozidle svědkyně [REDAKCE] během jejího telefonátu na policii. Nové důkazy ve spojení již s provedeným dokazováním dle přesvědčení odsouzeného zcela jistě povedou ke změně napadeného rozhodnutí ve prospěch odsouzeného.

10. Napadl způsob odmítnutí důkazu soudem prvního stupně vypracovaný posudek PhDr. Marií Hes Svobodové, Ph. D., z oboru kriminalistika odvětví fonoskopie, ze dne 10. 1. - 20. 1. 2021 ztotožňující neznámou ženu v pozadí hovoru svědkyně [REDAKCE] jako manželku poškozeného, kde znalkyně jednoznačně vyvrátila, že by hlas ženy na pozadí hovoru svědkyně [REDAKCE] na policii mohl být hlasem dítěte- dívky ve věku cca 11 let, zejména však na základě porovnání nově zajištěné nahrávky a uvedeného záznamu hovoru svědkyně [REDAKCE] dospěla k závěru, že „mluvčí oslovovaná jako „paní [REDAKCE]“ ve srovnávacím záznamu „DPD záznam“ je s největší pravděpodobností totožná s mluvčí- „žena v pozadí“ ve sporném záznamu na linku 158.“ Na stupnici hodnocení uváděném znalkyní je tento závěr týkající se totožnosti hlasových vzorků druhý nejvyšší z celkem osmi stupňů (totožnost potvrzena cca z 90%.) Závěr o velmi vysoké pravděpodobnosti totožnosti obou mluvčích je potvrzován jak fonetickou analýzou, tak instrumentální akustickou analýzou zvukových záznamů. Touto „paní [REDAKCE]“ ze znaleckého posudku, a tedy i ženou v pozadí hovoru svědkyně [REDAKCE] na policii, kterým svědkyně oznamovala údajné napadení poškozeného, je přitom manželka poškozeného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], [REDAKCE]. Jednoznačně lze nyní vyhodnotit, že jsou naprosto nesprávné závěry soudu prvního stupně v tom smyslu, že ustanovení mluvčí na pozadí hovoru a eventuelně výslech této osoby by nemělo důsledek na změnu závěru soudu o vině navrhovatele. Podrobně rozepsal úvahy z tohoto vyplývající, tedy nemožnost volání z místa incidentu, známost těchto osob, a podezření, že svědci [REDAKCE] vědomě křivě vypovídali. Vyslovil hypotézu o shodě mluvčího muže v pozadí hovoru svědkyně [REDAKCE], který vyzývá k zavření okna, a poškozeného oznamujícího po pouhé minutě napadení na policii. Odmítnutím provedení tohoto důkazu zcela znemožnil pořízení jakéhokoli důkazu v potřebném směru, když pro případ nevyhovění navrhoval opatření soudem procesně použitelné nahrávky. Poukázal na zákonnou licenci § 88 odst. 1 obč. zákoníku, kdy svolení není třeba, pokud se použije zvukový záznam k ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Tím se soud prvního stupně nezabýval. Navrhovatel je pravomocně odsouzený brojící za prokázání své nevin.
11. Dostal se tak do důkazní nouze, když mu soudem, státním zastupitelstvím a policií byla odmítnuta součinnost ke zjištění identifikace neznámé ženy na záznamu hovoru svědkyně [REDAKCE]. Delší dobu se tak snažil zjistit, o jaké osoby by se mohlo jednat, jak vyplývá z jeho trestního oznámení, stížnosti proti jeho odložení a návrhem na povolení obnovy řízení. Tento záznam nebyl nijak zveřejněn, byl poskytnut výlučně pro účely tohoto řízení k prokázání jeho nevin. Jedná se o soukromou nahrávku, která nebyla nezákonně pořízena například orgány činnými v trestním řízení v důsledku zneužití jejich pravomoci. Neuplatní se tak omezující zákonné limity § 88 a § 88a tr. řádu a způsob pořízení nahrávky nijak neovlivnil důkazní sílu této nahrávky. Svědci vypovídali evidentně nepravdivě a na základě jejich výpovědi byl pravomocně odsouzen za jednání, které nespáchal. Rozhodnutím o nepoužitelnosti předmětného důkazu došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, když toto právo má podle jeho přesvědčení přednost právem na ochranu osobnostních práv, které mohly mít opatřením záznam hlasu paní [REDAKCE] porušeny. Poukázal i na obsah civilní žaloby 20 C 397/2016, svědčící pro rozsah nároku v řádech více jak osmsettisíc Kč o důvodu jeho právního zájmu. Pokud bude rozhodnuto o nepřipuštění důkazu, bude rozhodnuto ještě i o tomto návrhu v jeho neprospěch, tedy dojde k další nespravedlnosti. Ochrana práv osob porušujících zákon, tedy pachatelů trestných činů křivě výpovědi nesmí mít přednost před ochranou práv nevinných. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 459/2007

hovořící o tom, že nelze vyloučit použití zvukového záznamu pořízeného bez souhlasu, stejně jako novější rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1055/2017 (nelze vyloučit použití zvukového záznamu pořízeného soukromou bez souhlasu osob – zde hovor mezi obviněným a poškozenou). Dále pak citoval rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2425/09 ohledně instalování průmyslové kamery k prokázání viny v trestním řízení a nebylo nijak zneužito k jiným účelům např. zpřístupněním. Dále pak rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 143/06 hovořící o význam posuzovaného zájmu a možnostech účastníka k opatření informace jiným způsobem, než porušením soukromí jiné osoby. Naposledy pak rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1774/14, kdy jde o pořízení nahrávky jako součást ochrany obětí trestného činu pachatele, kde je poškozeným slabší stranou. Má proto, že tento posudek podle něj byl pořízen zcela v souladu se zákonem a měl být proveden jako důkaz. Rozebral pak podrobně obsah tohoto důkazu a poukázal na jím uváděné zásadní rozpory ve výpovědích svědků [REDAKCE] a [REDAKCE].

12. Doplnil pak stížnost podáním hovořícím pro použitelnost tohoto důkazu, s odkazem na mediálně známou věc, kde filmový štáb prostřednictvím najaté herečky při pořízení nahrávky jednal „lživým způsobem“, neboť obviněného uvedl v omyl nejen ohledně toho, s kým obviněný hovořil, ale i ohledně toho, kolik je této osobě let (herečka totiž obviněnému tvrdila, že jí ještě nebylo 15 let) a dále záznam pořídil bez souhlasu obviněného. V dané věci bylo jednoznačné, že bez této lži by záznam nebyl pořízen. Na základě tohoto uvedení v omyl se pak dokonce obviněný dopustil trestné činnosti, za kterou byl následně stíhán (v řízení se totiž mj. vycházelo z toho, že měl obviněný za to, že jedná s dítětem, ačkoliv herečka byla v době natáčení záznamu již plnoletá.) „Lživé jednání“ tedy mělo jednoznačně vliv na trestněprávní jednání obžalovaného, kterého se následně dopustil. Záznam byl dále pořízen nikoliv výlučně pro účely trestního řízení, ale pro účely natáčení dokumentárního filmu. Části takto pořízeného záznamu- byť anonymizované- pak byly dokonce ještě před skončením trestního stíhání veřejně vysílány (navrhovatel pro úplnost uvádí, že vychází z veřejně známých informací o uvedeném soudním řízení v této věci, zejména z článku na webu seznam.cz s názvem: „Vězení pro predátora z filmu V síti. Nemá sebereflexi, stojí v rozsudku“ umístěného na uvedené internetové adrese, navrhovatel dále vychází z obecně známých informací o natáčení filmu V síti a z obsahu tohoto filmu. Ve výše uvedené věci zdejší soud považoval záznam pořízený filmovým štábem za procesně použitelný a nakládal s ním jako s důkazem, tím spíše by měl stejně nahlížet i na srovnávací záznam předložený navrhovatelem, kdy v případě navrhovatele způsob pořízení nahrávky nijak neovlivnil důkazní sílu této nahrávky, která byla pořizována skutečně a jen pouze kvůli zaznamenání vzorku hlasu v trestním řízení. Autenticita hlasu a vypovídací schopnost nahrávky jako srovnávacího vzorku v tomto smyslu totiž nebyly způsobem pořízení nahrávky nijak ovlivněny (tzn. rozhodně nebylo nijak ovlivněno to, co bylo jediným účelem pořízení nahrávky, tedy výlučně zajištění autentického hlasu paní [REDAKCE] k porovnání s hlasem neznámé ženy na záznamu hovoru svědkyně [REDAKCE] na tísňovou linku policie ČR v roce 2014.) Důležitou okolností pro zvážení použitelnosti nahrávky poskytnuté navrhovatelem jsou i další okolnosti uvedené v podání ze dne 29. 3. 2022, kdy mj. paní [REDAKCE], jejíž hlas byl pro účely srovnávací nahrávky zaznamenán, dle toho, jak svědkyně [REDAKCE] vždy vypovídala, neměla vůbec na místě být. Hovor na policii dne 10. 6. 2014 měl dle výpovědi svědkyně [REDAKCE] proběhnout v podstatě téměř bezprostředně poté, co svědkyně [REDAKCE] měla být přítomna napadení poškozeného, v autě svědkyně [REDAKCE] měli být podle jejího popisu pouze její příbuzní, které konkrétně označila (nikdo jiný, než oni, by se tam ani nevešel) a navíc ani paní [REDAKCE] neměla dle své výpovědi vůbec znát. Ze znaleckého posudku PhDr. Marie Hes Svobodové, Ph. D. ze dne 10. 1. - 20. 1. 2021 přitom vyplývá, že tam paní [REDAKCE] přesto byla, na svědkyni [REDAKCE] mluvila, a dokonce ji dle předchozích znaleckých posudků i říkala, co má, resp. nemá, policii sdělit. Z uvedeného je tedy zřejmé, že pořízený srovnávací záznam a na jeho základě pořízený znalecký posudek svědčí o křivé výpovědi svědkyně [REDAKCE] i o účasti paní [REDAKCE], manželky poškozeného, na věci.

13. Podrobně pak opakovaně popsal i další rozpory ve výpovědích svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] přitom v původním řízení a poukázal opakovaně na hustotu provozu a nesmyslnost toho, že by se žádný další řidič kromě svědkyně [REDAKCE] neozval, že by nikdo nevolal policii ani záchrannou službu. Uznává špatně zvolenou strategii tehdejšího obhájce navrhovatele v původním trestním řízení nevypovídat), když řada důkazů svědčila ve prospěch tvrzení obhajoby, že se navrhovatel vůbec na místě nehody nenacházel (svědectví svědků [REDAKCE]) a další navrhané a neprovedené důkazy (výslech družinářky, která měla potvrdit, že v předmětný čas vyzvedával syna ze školy). Byly předloženy i důkazy o tom, že k incidentu nemohlo dojít tak, jak jej popisoval poškozený (znalecký posudek z oboru doprava, ekonomika, strojírenství - z technického hlediska vyličený děj nepřijatelný). Je třeba hodnotit věc v celém rozsahu, kdy s rostoucím množstvím pochyb týkajících se důkazů na straně obžaloby, které ubírají váze její argumentace, dochází neodvratně k tomu, že se pomyslné měřidlo vah již vychýlilo ve prospěch obhajoby (*in dubio pro reo*). Takové skutečně celostní shrnutí věci a z něj plynoucí závěry však navrhovatel bohužel v napadeném rozhodnutí soudu prvního stupně postrádá, čehož důsledkem je celková nesprávnost rozhodnutí, kterým je dle navrhovatele porušováno jeho právo na spravedlivý proces.
14. Navrhuje, aby Krajský soud v Ústí nad Labem změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že povolí obnovu řízení ve prospěch odsouzeného [REDAKCE] ve věci vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 5 T 30/2015 a že podle § 284 odst. 1 trestního řádu zruší rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích z 22. 5. 2015, č. j. 5 T 30/2015-170. jakož i další rozhodnutí obsahově na tento výrok navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
15. Krajský soud přezkoumal z titulu podané stížnosti napadené usnesení z hledisek uvedených v § 147 odst. 1 tr. ř., dospěl k následujícím závěrům:
16. V první řadě je nutno zdůraznit, co je principem obnovy řízení, tedy existence nových, dříve neznámých skutečností, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině (to je podstata řízení v této věci). Nelze se tak domáhat „komplexního“ přezkumu dřívějšího rozhodnutí, jak se z určitých pasáží stížnosti podává, kdy k tomuto sloužilo předchozí řízení, včetně řízení odvolacího, a v určitých okolnostech i dovolací, v této věci. Sem patří nesouhlas s hodnocením výpovědí osob potvrzujících „alibi“ odsouzeného, či jejich nevyslechnutí, otázky hustoty provozu atp., což byly věci řečené a řešené v původním řízení, stejně jako poukaz na zásadu *in dubio pro reo*. Zde je rozhodováno na základě nových důkazů, za které jsou označeny znalecké posudky fonoskopické, respektive jejich závěry hovořící o ztotožnění osob hovořících na pozadí svědkyně oznámení svědkyně [REDAKCE] a to zcela konkrétně svědkyně [REDAKCE] a (pravděpodobně) i poškozeného [REDAKCE] jejího manžela.
17. V případě procesního postupu soud prvního stupně postupoval soud v souladu se zákonem, pokud nařídil veřejné zasedání a zabýval se otázkou provedení jím navrhaných důkazů, když některé provedl a některé nikoli (viz dále), což je jeho právem, když tento postup náležitě osvětlil. Nedošlo ani k porušení práv obhajoby v tom směru, že ta byla vedena k tomu zvoleným obhájcem. Současně není třeba věc rozhodovat u krajského soudu ve veřejném zasedání, nebo formálně jde sice o rozhodování o mimořádném oprávněném prostředku, návrhu na povolení obnovy řízení, ale tento byl soudem prvního stupně zamítnut, a pokud o stížnosti rozhodl krajský soud, tedy o jejím zamítnutí pro neopodstatněnost, tak z hlediska výsledku není rozhodnutím překvapivým, když toliko v případě, že by bylo soudem prvního stupně rozhodnuto o vyhovění návrhu, a odvolacím soudem pak bylo ke stížnosti státního zástupce takové rozhodnutí zrušeno a návrh byl zamítnut, tak by bylo nutno konat ve věci veřejné zasedání, jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 608/10. Současně šlo o návrh podaný ještě před účinností zák. č. 220/2021 Sb., a podle čl. II. bod 1 tak je k jeho rozhodování platné původní znění zákona, tedy bez vyloučení soudce podle § 30 odst. 4 tr. ř. S nynějšími závěry soudu prvního stupně se nyní krajský soud zcela ztotožňuje.

18. Soud prvního stupně se vypořádal z pokynu krajského soudu s problematikou obecnějšího rázu, tedy zda je znalecký posudek Univerzity Karlovy, Filozofické fakulty zpracované Fonetickým ústavem FF UK, ze dne 10. 12. 2018 a ze dne 18. 6. 2020, zpracovanými doc. Mgr. Radkem Skarnitzlem, Ph.D., zpracovaný institucí s řádným oprávněním (viz sdělení ministerstva spravedlnosti na čl. 484), byť to pro rozhodnutí nakonec nebylo podstatné z důvodů jiných a jednak ohledně okolnosti vzniku nahrávky, které byly shledány jako lživě opatřené a porušující osobnostní práva osoby [REDAKCE], jednak proto, že je nyní akcentován jiný znalecký posudek PhDr. Marie Hes Svobodové, Ph.D., z oboru kriminalistika odvětví fonoskopie, ze dne 10. 1. - 20. 1. 2021. I pro něj však platí to, co uvedl soud prvního stupně v bodě 8 svého rozhodnutí.
19. Odsouzený se mýlí, pokud hovoří o opodstatněnosti svého postupu s ohledem existenci zákonné licence § 88 odst. 1 obč. zákoníku hovořící o tom, že „Svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob“. Tato licence samozřejmě obecně platí, avšak odsouzený není žádnou obětí s poškozeným, jak se opakovaně dovolává ve svém návrhu a stížnosti, ale pravomocně odsouzeným pachatelem, byť zjevně neochotným tento fakt akceptovat a setrvávajícím na svém stanovisku, že se stal obětí spiknutí a křivých výpovědí a oznámení poškozeného [REDAKCE] (se kterým měl dlouhodobě hostilní vztah), jeho manželky [REDAKCE] a svědků [REDAKCE] a jejího manžela [REDAKCE]. Není zpochybněn právní zájem odsouzeného [REDAKCE] na případném kladném výsledku tohoto řízení, mj. i s ohledem na existence odvozeného civilního řízení o návrhu na náhradu škody vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 20 C 397/2016, ale pokud bylo rozhodnuto policií a posléze státním zástupcem o odložení podnětu odsouzeného ohledně trestního oznámení na zmíněné osoby, tak se jedná o zcela zákonný postup odrážející celkový stav věci. Soud prvního stupně zde v bodě 10 jasně popsal, proč rozhodl s ohledem na zjištěné důkazy ve věci a toto logické tvrzení ohledně postupu svědků v této věci i v případě postupu týkajícího se podání oznámení na linku č. 158 a dalšího vyjádření svědků v přípravném řízení jsou zcela správná, naproti zmíněné spekulace odsouzeného, celé konstrukce, která měla být vůči němu zosnována. Oproti tomu jsou zde důkazy původního řízení, když odsouzený se s odstupem času snaží vytvořit pro sebe příznivé verze skutkového děje, když však k tomuto účelu sloužil řádný opravný prostředek a vůči němu dovolací řízení, když obnova je přípustná pouze na základě nových skutečností, které však obecně nebyly předloženy, respektive správně nebyly připuštěny.
20. Současně jsou zcela nepřipustná argumentace odkazy na použitelnost rozhodnutí při potírání trestné činnosti, na které se poukazuje ve stížnosti, neboť logicky v tomto případě jde zde oprávněný zájem, ale v této věci však je pachatelem odsouzený, a nikoliv svědkyně [REDAKCE] (proto není ani nutno opatřovat vzorek jejího hlasového projevu), byť se to snaží návrh neustále podsouvat. Jinými slovy v této věci se posouzený nemůže dovolávat práv obětí trestné činnosti a v zájmu na jakémisi odhalování trestné činnosti spáchané svědky, kteří proti němu v původním řízení svědčili. Právě ochrany obětí trestných činů se týkají odsouzeným uváděná rozhodnutí hovořící o použitelnosti důkazů – obrazových či zvukových záznamů osob – pachatelů opatřených bez jejich souhlasu. To platí i pro mediálně známou kauzu (film „V síti“), kde došlo skutečně k odhalení pedofilů v důsledku lsti filmového štábu, ale to je zcela odlišná situace skutečné trestné činnosti páchané na internetu a chránících potenciální oběti mravnostní trestné činnosti před jejími pachateli, od hypotetických tvrzení a až spekulací odsouzeného, označujícího nejméně čtyři osoby za pachatele křivého obvinění či křivé výpovědi. Jinými slovy zde odsouzený není obětí trestné činnosti, ale jejím pachatelem, a nemůže překrucovat a deformovat obsah jím citovaných rozhodnutí, které upravují práva poškozeného – oběti trestné činu, a její možnosti učinit záznam obrazový či zvukový pachatele trestné činnosti opatřený bez jeho souhlasu. Naopak jsou zde důkazy, které vytvářejí potřebný řetězec svědčících pro jeho vinu, když nynější tvrzení jsou v zásadě pokračováním jedné větve jeho obhajoby, když na podporu svých tvrzení se neváhá významně

dotknout osobnostních práv osoby – manželky poškozeného, která ani nebyla vyslechnuta v přípravném řízení.

21. Z tohoto důvodu byla jeho stížnost jako nedůvodná zamítnuta podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 10. listopadu 2022

Mgr. Daniela Broukal v. r.
předseda senátu